

Lord Raffles

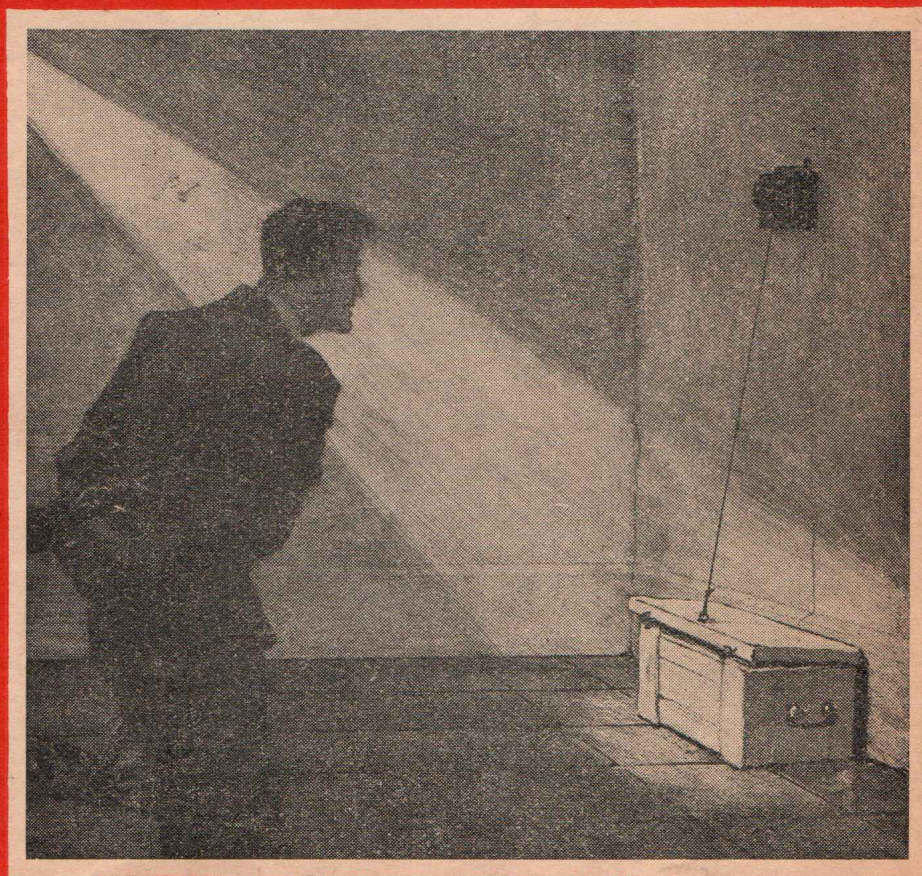
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

BLOED OP DE RAILS

N° 2466

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BLOED OP DE RAILS

HOOEDSTUK I

DE TREINOVERVAL

Het was in de dagen, dat in Amerika langzaam maar zeker de stoomlocomotieven verdwenen, om te worden vervangen door elektrische tractie.

Het te electrificeren spoorwegnet is daar echter zo uitgebreid, dat de aanleg van de bovengrondse leiding slechts in gedeelten kan geschieden, zodat, op het ogenblik, waarop deze vertelling aanvangt, vele lijnen, waaronder die welke de westkust met de oostkust verbindt nog geheel door stoomlocomotieven worden onderhouden.

De express van San Francisco naar New York, om een voorbeeld te noe-

men, behoort daar ook onder.

Op zekere dag was deze trein, die uit een lange reeks rijtuigen bestond, reeds vieren dagen onderweg en reed nu door Indiana en Ohio op weg naar Mansfield, de laatste stopplaats voor New York.

De trein was tamelijk goed bezet, met dat zonderlinge mengsel van passagiers dat men alleen aantreft in Amerika, waar geen klassen bestaan op de spoorlijnen. Tussen de lange reeks wagens bevonden zich echter ook twee zogenaamde pullmancars, waarvoor een hoger tarief geldt, maar die dan ook al

het comfort bieden, dat een verwende reiziger kan verlangen.

Het liep tegen zes uur in de avond, en de kelners, allen negers, liepen reeds door de gangen om aan te kondigen, dat het diner voor de eerste groep gereed was.

Men bevond zich ter hoogte van Lima toen deze uitnodigende roep door de lange wagens klonk.

Hier en daar vouwden vermoeide reizigers hun kranten dicht, geeuwden, staken hun leesbrillen in hun zak, en begaven zich langzaam naar de dinercar, oftewel restauratiewagen, geheel achter aan de trein.

In een coupé van een der wagens bleven slechts drie mannen over, allen goed gekleed, die blijkbaar tot de tweede groep behoorden, en dus nog ongeveer drie kwartier de tijd hadden, voor zij aan de beurt zouden komen.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand, zijn trouwe vriend, en de chauffeur James Henderson, wiens reusachtige lichaamsbouw aldra de aandacht had getrokken.

Na bijna de hele wereld te zijn rondgereisd, keerde Raffles dus eindelijk terug naar New York, zijn punt van uitgang, waarvan hij slechts weinige maanden geleden was opgestegen met zijn kostbare vliegmaschine, die jammerlijk verongelukt was in het hartje van de Gobi woestijn, waarop een reeks avonturen was gevolgd, die eindelijk waren geëindigd in Los Angeles, het filmparadijs. De toestand van de drie mannen was in die tijd vrij precair geweest, daar zij nauw betrokken waren geweest bij het opzienbarende geval van de geroofde juwelen, die door grafschenners, Chinese bandieten, enige weken tevoren, uit de graftombe van keizerin Tsoe-Shi waren gestolen.

Maar toen Raffles en zijn twee metgezellen eenmaal te San Francisco waren gearriveerd, kon ieder gevaar als geweken worden beschouwd, en nadat zij daar drie dagen vertoefd hadden, en zich nieuwe kleren hadden aangeschaft, hadden zij plaats in de trein naar New York besproken. Zij waren nu ruim vier dagen onderweg, en Brand hoopte

van harte, dat er met de aankomst in de grote wereldstad voorlopig een einde zou komen aan hun omzwervingen. Raffles had beloofd, de eerste de beste boot naar Europa te nemen, en Brand verlangde er naar Londen terug te zien.

Nog één dag, en de tamelijk eentonige reis zou geëindigd zijn. Brand had reeds informaties ingewonnen, en vernomen, dat drie dagen na hun aankomst te New York er een van de grootste en best ingerichte schepen, de « Nieuw Amsterdam » van de Holland-Amerikalijsche lijn naar Europa vertrok en Raffles had hem beloofd van die gelegenheid gebruik te maken, om nogmaals een bezoek te brengen aan Nederland, het land van de tulpen, de polders en de kaas.

Brand verheugde zich er al op, dat mooie, kleine land te zullen weerzien, met zijn oude stadjes en zijn ruime vergezichten, waar hij weer tot rust hoopte te komen na de verbijsterende opeenvolging van avonturen, die als een al te snel afgedraaide film, waren voorbij geschoten.

Terwijl hij hierover nadacht, minderde de trein ineens vaart, liet een scherp gefluit horen, en luidknarsende remmen.

Raffles en Brand keken elkander ietwat verbaasd aan, want voor zover zij wisten, moest de trein niet in Lima stoppen.

Maar hij stopte er wel degelijk, dat was duidelijk.

De eerste huizen van het plaatsje kwamen reeds te zien, en een paar minuten daarna stopte de trein bij het station.

De hoofdconducteur kwam haastig door de wagon lopen, en riep iets, dat niet goed te verstaan was, maar waarin het woord « bagage » voorkwam.

Een paar passagiers kwamen zichtbaar ongerust binnen, en anderen leunden over het afsluithek van het balkon achter en vooraan de lange wagens.

Het scheen dat niemand iets van dit oponthoud begreep, maar een barse stem riep langs het perron:

— Niemand mag uitstappen. Politie.

Brand verschoot bij die woorden even van kleur. Er was in de afgelopen

maanden heel wat gebeurd, dat Raffles in aanraking zou kunnen brengen met het wettelijk gezag, en dat was natuurlijk hoogst ongewenst, vooral nu.

Raffles zelf echter bleef volkomen kalm. Het was een vast beginsel van hem, nooit door een enkel gebaar, of door een blik te verraden wat er in hem omging. Maar als een goed tacticus, en op alles voorbereid zijnde man, nam hij onmiddellijk zijn omgeving eens op, dat wil zeggen de kansen, die hij zou kunnen aangrijpen om zich uit de voeten te maken, als dit noodzakelijk mocht zijn.

Hij stapte dus naar het andere raam van de coupé en keek naar buiten.

Het emplacement was smal, en bezat op die plek niet meer dan drie sporen.

Dat zag hij direct, maar hij zag nog meer en wel, dat het hier een ernstige zaak betrof, want over de gehele lengte van de trein stonden een stuk of twintig man langs de rails, die Raffles, ondanks hun burgerkleding direct herkende als politiemannen.

Zij stonden daar heel rustig met de handen op de rug, maar hielden de trein scherp in het oog. Natuurlijk om te beletten, dat iemand zonder verlof aan deze zijde uitstapte.

Wat verderop kon Raffles een stuk van de weg zien, die naar Lima voerde, en waar drie grote auto's stonden, waarvan de voorste geblinderd.

Raffles floot even door de tanden, en zei op gedempte toon tot Brand, die naast hem was komen staan:

— Er schijnt iets ernstigs gaande te zijn. Drie auto's en een er van met pantserplaten.

Nog voor Raffles uitgesproken was, liet de locomotief een soort geloei horen en langzaam zette de trein zich weer in beweging.

Het oponthoud had nauwelijks twee minuten geduurd.

De mannen langs de rails rukten in, en de reizigers konden zien hoe ze naar hun auto's toeliepen, en er instapten. De weg liep hier voor een groot gedeelte langs de rails, en de wagens konden de trein, die de topsnelheid nog niet bereikt had, geruime tijd bijhouden.

De trein was nauwelijks enkele minuten onderweg, of de betekenis van dit alles trad aan het licht.

De deur die toegang gaf tot het platform van de wagon, waarin Raffles, Brand en Henderson gezeten waren, werd opengeschoven, en een zestal personen trad binnen, waarvan de voorste zeker zes voet lang was, breed in de schouders en met een krachtig getekend, glad geschoren gelaat.

De ernst van het geval bleek reeds voldoende uit het feit, dat al die mannen gewapend waren met zware dienstrevolvers. De voorste sloeg even de revers van zijn jas om, en toonde de bekende politiepenning van de Amerikaanse F. B.I. (Federal Bureau of Investigation.) Kort klonk zijn stem toen hij beval: — Handbagage openen, en passen tonen.

Zonder iets te zeggen volgde iedereen het bevel op. De beambte nam Raffles eens scherp op met zijn doordringende, donkere ogen, vouwde de pas weer dicht, gaf deze terug en ging verder.

• Brand haalde verlicht adem.

Een der reizigers had een pas, die een maand verlopen was, maar na een aanmaning om deze te laten vernieuwen gingen de beambten verder.

Het was duidelijk te zien, dat het de beambten niet om zulk een onnozele kleinigheid te doen was. Zij zochten blijkbaar naar iets anders. Twee hunder keken onder alle banken, en een ander betastte zelfs de zittingen en de leuning.

Tenslotte gingen zij de wagen uit, en vervolgden hun tocht.

Raffles en Brand wisten dat er na het hunne nog slechts twee wagens kwamen, een personenrijtuig, en de bagagewagen.

Daar zouden de agenten zeker langer vertoeven, want alle bagage moest worden nagezien. Er volgde dan ook al spoedig, vergezeld door nog vier andere agenten, een groepje reizigers, met hun sleutelbos al in hun hand. Sommigen zagen er uit, alsof zij alle redenen hadden, dat onverwachte bezoek van de politie hartgrondig te verwensen.

Er verstreek ruim een half uur. Toen keerde dat troepje terug, de meesten alleen maar ongeduldig, twee of drie echter met het uiterlijk van betrapten, die een flinke boete hadden moeten betalen.

De trein reed op dat ogenblik in volle vaart het station Lima voorbij, dat een vrij belangrijk kruispunt is van drie voorname lijnen. Het volgende station zou Mansfield zijn.

De wagen liep weer zo goed als leeg. De reizigers zochten de restauratiewagen of hun plaatsen weer op. De zes agenten echter waren niet teruggekeerd. Raffles had juist zijn lectuur weer opgenomen toen er drie mannen met grote haast door de wagen kwamen lopen in de richting van de locomotief.

Zij waren goed gekleed, en droegen gemakkelijk zittende reispetten.

Brand keek naar buiten. De verkeersweg liep hier weer vlak langs het spoor, geen drie meters er vandaan, en dat zou nog dertig kilometer zo blijven, tot bij Mansfield.

Op die weg reed in snelle vaart een grote lange auto, die gemakkelijk de trein scheen te kunnen bijhouden. Naast de chauffeur zat een man, die tekens scheen te geven aan reizigers, die zich in de trein bevonden, en wel vlak achter de locomotief.

Brand vroeg zich juist af wat dat zonderlinge spelletje te betekenen had, toen hij tot zijn schrik zag hoe de man naast de chauffeur een grote Browning te voorschijn haalde en achter elkaar het gehele magazijn daarvan leegschoot.

De schoten, nog juist even hoorbaar boven het gedender van de trein uit, waren blijkbaar gericht op de locomotief, of op de bagagewagen.

— Er wordt op de trein geschoten, riep Brand.

Op dat ogenblik vloog de deur van de wagen aan de voorzijde open, en een man, met bebloed gelaat wankelde naar binnen, en zeeg neer, op een der banken. Het was een van de F.B.I. agenten. De man was blijkbaar dodelijk gewond; het bloed stroomde uit een wond terzijde van de hals. Raffles, die was toegesnel, zag oamiddellijk, dat geen menese-

lijke hulp meer kon baten.

Hij wilde naar voren snellen, en liep een andere politiemann tegen het lijf, die zijn schijnbaar verlamde linker arm met de rechterhand omklemd hield.

— Wat is er toch? Wat gebeurt er? riep Raffles.

— Die schurken... die bloeddorstige honden, kreunde de man. De hele locomotief zit vol cocaine en andere verdovende middelen. De tender loopt er van over, onder de steenkool, duizende doosjes en pakjes, stoker in het komplot heeft mij een kogel door mijn arm gejaagd, en ik heb er nog een onder mijn schouderblad, als we de trein niet kunnen laten stoppen, gaan we er allemaal aan.

Hij wilde nog iets zeggen, maar kon nog slechts enkele stamelende klanken uitbrengen. Ook hij strompelde naar een bank, en liet er zich zwaar op neer vallen.

Raffles en ook Brand en Henderson, die zich bij hem hadden gevoegd, bedachten zich geen ogenblik. Zij snelden door de voorste personenwagen, en moesten daarbij ingaan tegen een stroom van dodelijk ontstelde reizigers, die zich wilden verwijderen van de plek, waar nu duidelijk hoorbaar hevig geschoten werd, onder een luid getier en geschreeuw.

Zij slaagden er echter in, zich een weg te banen tot aan het begin van de bagagewagen. Daarbij moesten zij heenstappen over het lijk van een agent terwijl wat verderop een smokkelaar lag te zeltogen.

Achter een hoge stapel zakken, waarschijnlijk met meel of graan gevuld, had zich een andere agent verschanst, die door de geopende harmonicadeur mikte op de tender.

De schutter aan de andere zijde kon men onmogelijk zien, maar men zag hoe diens kogels de zakken troffen, en daarin smoorden.

Achter een grote kist lag languit de vijfde der agenten, die zich even tevoren naar de goederenwagen hadden begeven, en van de zesde was slechts de helft te zien, tot ongeveer de heupen. De man scheen roerloos op zijn buik

te liggen, en een dun straaltje bloed sieperde onder hem uit over de stoffige vloer.

Zonder zich te bedenken trok Raffles zijn browning, greep een van de zakken, hield deze als een pantser voor zich, terwijl hij voorzichtig naderkwam.

De locomotief had een van die reusachtige tenders, die eveneens door een smal gangetje in tweeën gedeeld zijn, zodat men van de eerste wagen achter aan de trein, kan doorlopen tot op de vuurplaat waar de machinist pleegt te staan.

Hij zag twee schrijlings geplaatste benen, en een met kolenstof bedekte hand, die steun zocht bij een koperen stang. De andere hield waarschijnlijk de revolver omklemd, waarvan men de schoten zwak kon horen.

Dat moest naar alle waarschijnlijkheid de stoker zijn, over wie de eerste agent gesproken had.

Van de machinist was niets te zien. Misschien was de man al gedood, en uit de machine gegooid. Wel zag Raffles nog drie of vier paar benen, tot aan de knie, die zich boven op de laag steenkolen bevonden. Wat de mannen, die bij die benen behoorden, deden, kon hij onmogelijk waarnemen.

Maar de volgende seconde wist hij het.

De trein kreeg eensklaps een schok, de locomotief sprong als het ware vooruit, en was in minder dan geen tijd twintig, dertig meters van de trein verwijderd, waarvan de vaart gestadig

minderde.

Doordat de machine zich verwijderde kon Raffles deze nu ook goed zien. Achteraan stond de stoker, blootshoofd, met zijn wapen nog in de richting van de achtergelaten trein, vier of vijf mannen bevonden zich wat verderop, en hij herkende heel duidelijk de grijze hoed van de lange, magere man, die de groep aanvallers scheen aan te voeren.

De man, die de machine had losgekoppeld, op gevaar, zijn nek te breken, werd juist door zijn makkers op de machine gehesen.

De agent kwam achter zijn stapel zakken te voorschijn, knielde onverschrokken vlak voor de opening neer, legde aan, en schoot.

De man, die werd opgetrokken, scheen een galvanische schok te krijgen, en bleef zwaar en slap in de handen van zijn kameraden hangen. Onmiddellijk lieten dezen het lichaam los, alsof die levende mens van zoëven nu slechts een waardeloos vod was geworden. Hij viel op de rails, en een paar seconden later werd hij door de trein verpletterd.

— Het is jammer, dat ik Harry de Steker niet geraakt heb, zo luidde de lijkrede van de agent. Dat is die vent met die grijze hoed.

Raffles wendde langzaam zijn gelaat naar de spreker toe, en zei bitter:

— En dat alles om een waarde van een paar duizend dollar smokkelwaar. Vier, vijf of zes mensenlevens weggesmeten, alsof het de levens van ondie-ren waren.

HOOFDSTUK II

DE LIFT NAAR NEW-YORK

Met de auto van de F.B.I. waren een paar verplegers meegekomen en terwijl deze mannen in hun witte jassen zich bemoeiden met de verzorging der gewonden en later de doden op een baar wegdroegen, zette Raffles en de agent die zijn spijt had te kennen gegeven, dat hij Harry de Steker niet had doodgeschoten, hun gesprek voort.

De agent had bij de laatste opmerking van Raffles de schouders opgehaald en zei:

— Het is nu eenmaal zo. Er is een wet, en nu die er is, moet deze ook nageleefd worden. Wij zijn haar dienaren, en wij moeten onze plicht doen. Wij weten wat dat soms kan kosten, maar wij hebben het nu eenmaal op ons genomen. Is het zo vreemd, dat wij die vervloekte beroepssmokkelaars langzamerhand gaan beschouwen als niet veel meer dan wilde beesten?

— Ik kan het mij begrijpen, maar het blijft afschuwelijk, erkende Raffles.

— Hoe staat het met je collega's? Zijn zij niet meer te redden?

— Twee zijn er zeker voor de haaien. Wij hebben een van de kerels geraakt. Die ligt daar, net of hij slaapt, maar het is zijn laatste slaap. En dan is er

nog een aan mootjes gereden. Al weer een paar minder.

Raffles, die al heel wat beleefd had, en die alles behalve weekhartig was, stond een ogenblik versteld over dit cynisme, dat hij evenwel niet geheel onverklaarbaar achtte. Er werd nu eenmaal een onverbidde lijke, nooit aflatende strijd uitgevochten tussen de smokkelaars en hun bestrijders.

Raffles keek nog eens naar de locomotief, die nu zeker al honderden meters verder was, en vroeg toen:

— Wanneer kan die machine Mansfield hebben bereikt?

— Als ze zo door blijven jakkeren, binnen tien minuten, maar zij zullen het wel uit hun hoofd laten gaan, om zover te gaan, want ze moeten toch begrijpen, dat we kunnen telefoneren.

— Hoe zullen ze het dan aanleggen, denk je?

— Wel, vijf minuten hier vandaan is een zijspoor, dat op het ogenblik niet gebruikt wordt, omdat in de fabriek, waar dat spoor heen leidt, niet meer gewerkt wordt. Het spoor is natuurlijk blijven liggen. Die kerels in hun auto, die al lang uit het gezicht zijn, zullen natuurlijk de wissel omgooien, de loco-

motief kan tot bij de fabriek rijden, en daar zullen wel weer anderen klaar staan met een vrachtwagen, om de kisten en de kratten over te nemen. Van dat ogenblik af kun je er wel naar fluiten.

— Gebeuren deze dingen meer? vroeg Raffles, die het zelfs voor Amerika wel een heel sterk staaltje vond.

— O ja, vaak. Het komt soms niet eens meer in de krant.

Tijdens dit korte gesprek was de trein verminderd, en het zou niet lang meer duren zou hij geheel stil staan.

De agent had de zijdeuren open geschoven en boog zich naar buiten, om de straatweg te kunnen afzien. Heel in de verte naderden drie auto's.

De man mopperde wat voor zich heen, en zei:

— Het lijkt waarachtig wel alsof ze een pleziertochtje maken. Kijk eens naar dat slakkengangetje.

Raffles kwam naast hem staan, zocht in de zak van zijn jas, en vond daar in zijn kleine prisma kijker. Hij bracht deze voor het oog, toen de trein al bijna stil stond, en zei na enige ogenblikken:

— Het is geen wonder, dat zij niet zo snel vorderen kunnen, er moet iets met de gepantserde wagen gebeurd zijn, want die wordt getrokken door een van de anderen.

— En de derde mist twee van zijn vier wielen, en ligt als een wrak terzijde van de weg, half in een greppel.

De agent verbleekte van woede en gromde.

— Dat is dus ook hun werk geweest. En niets te kunnen doen, totaal niets.

— De trein staat nu stil, zei Raffles, als ik u was, zou ik proberen telefonisch het station van Mansfield te bereiken.

De politieagent wendde zich tot de hoofdconducteur, die weldra een zijner ondergeschikten wenkte. Deze conducteur, die tevens telegrafist was, verzag zijn benen van klimijzers, hing zich een aftaptoestel om de hals, klom in een van de houten telefoonpalen, en bevestigde het toestel aan een der draden. Men zag hem luisteren, en toen weer naar beneden klauteren, waar hij laco-

niek mededeelde:

— Verbinding verbroken.

De agent stampvoette van woede en zei toen moedeloos:

— Dan zal ik de partij wel gewonnen moeten geven. Ik had het ook wel kunnen voorzien.

Terneergeslagen ging hij zitten op een tredje, als iemand die geen uitweg meer weet.

Eindelijk, na een kwartier ongeveer, kwamen de politieauto's aansukkelken. Het bleek, dat de verongelukte wagen tegen een grijsgeschilderde staaldraad was opgetornd en over de kop geslagen. Drie der inzittenden werden daarbij vrij ernstig gewond, terwijl de wagen grondig vernield werd. De gepantserde auto die er achter reed, had niet snel genoeg kunnen remmen, en was tegen het wrak gebotst, met het gevolg dat de vooras geheel ontzet werd.

Deze wagen moest zich dus laten trekken door de derde auto, die ongedeerd was gebleven. Toen Frank Doherty, zo was de naam van de enige ongekwetst gebleven politiemann, dit vernam, werd hij halfdol van woede, maar er zat niets anders op, dan de chauffeur last te geven, zo snel mogelijk naar Mansfield te rijden, en daar te rapporteren wat er gebeurd was. Om te beginnen moest er onmiddellijk een reservelocomotief worden gezonden, om de gestrande trein op te halen.

Raffles had wat terzijde gestaan, en naar die bevelen geluisterd.

Hij wendde zich nu tot Brand, en zei op zachte toon:

— Ik heb niet veel lust om daarop te wachten. Wij zullen trachten, een automobilist te bewegen ons een lift te geven naar Mansfield, waar misschien wel gauw een trein vertrekt, met bestemming New York.

Brand knikte. Ook hij voelde er weinig voor, hier, wie weet hoe lang vast gehouden te worden, totdat er een locomotief zou zijn. Er was geen druk verkeer op de straatweg, maar vroeg of laat zou er toch wel een auto voorbij komen, waarvan de chauffeur bereid was, de drie mannen en hun geringe bagage mee te nemen.

Het lot was Raffles gunstig.

Wel is waar was de automobilist een dame, maar niet zodra had Raffles zijn vraag tot haar gericht, of zij stemde er, na hem even, te hebben opgenomen, in toe, hem en zijn beide metgezellen in haar auto te vervoeren.

De chauffeuse was nog jong en knap, en elegant gekleed, de wagen was ruim, nog nieuw, en blijkbaar zeer snel. Men mocht dus zeggen, het te hebben getroffen.

Henderson ging direct de weinige bagage uit het net halen, en toen allen zouden instappen vroeg Raffles:

— Zou het veel tijd kosten en u erg derangeren een kleine omweg te maken?

— Ik ben onderweg naar New York, antwoordde zij. Het is zeker nog vijf uur rijden, en ik zou graag voor donker thuis zijn. Waar wilt gij naar toe?

— Dat zal ik u zeggen. Ik ben buitengewoon nieuwsgierig, en ik zou zeer gaarne een verlaten fabriek zien, die zich hier dicht in de buurt moet bevinden, aan het einde van een zijspoor, geen tien minuten hier vandaan.

De bevallige bestuurster van de wagen scheen zich een ogenblik te beraaden nam toen een besluit, en zei:

— Het ligt wel niet op mijn weg, maar als gij zoveel belang stelt in verlaten fabrieken, dan wil ik er u wel naar toe rijden. Wat is er eigenlijk voor bijzonder aan?

— Wel, het moet een soort verzamelplaats zijn van smokkelaars in verdovende middelen en daar wil ik het mijne van weten.

Met enkele woorden vertelde Raffles nu aan de jonge vrouw, wat er in de trein was voorgevallen, en welk een bloedig schouwspel zich zoëven had afgespeeld.

Toen hij zweeg haalde zij de schouders op, en zei:

— Zulke dingen komen hier wel meer voor. Wij Amerikanen zijn er al aan gewend. Ik hoor aan uw accent dat gij een Engelsman zijt.

Allen namen plaats, en menige benijdende blik werd de snelle wagen achterna geworpen, toen deze met een snel

treinvaartje over de geasfalteerde verkeersweg stooft, en spoedig uit het oog verdween.

Binnen tien minuten was de plek bereikt, waar de zijlijn zich aftakte van de hoofdlijn. Een smalle weg, met vuurklinkers geplaveid, volgde die enkel-sporige lijn, die over een met lang prairiegras begroeide vlakte heenliep naar een vaag verschiet. Onduidelijk kon men de vormen van de grote fabriek in de verte zien, maar scherp tekende zich de hoge schoorsteen af tegen de blauwe lucht.

Het duurde ruim twintig minuten voor men eindelijk de fabriek bereikt had. Deze was gelegen aan een ruim voorplein, waar reeds het gras en het onkruid tussen de stenen groeide.

Als een verlaten wrak lag daar het grote gebouw, en geen levende ziel liet zich zien. Door het geboomte heen kon Raffles het begin zien van een bredere weg, die wat verder uitliep op een straatweg, wel niet zo breed en glad als de hoofdverbindingsweg, die zij hadden gevolgd, maar toch uitstekend berijdbaar.

Van de smokkelaars was geen spoor te ontdekken. Klaarblijkelijk hadden zij reeds het hazenpad gekozen. De reusachtige locomotief stond eenzaam vlak voor het stootblok, en blies stoom af. Het was duidelijk dat er een deskundige op de machine was geweest.

Daarenboven had men de vuurhaard leeggehaald, en de vakman weet, hoe lang het duurt, voor het water in de vlampijpen weer stoom produceert.

Dat alles had Raffles in een oogwenk in zich opgenomen.

— Wilt u niet uitstappen, en het wonder van dichtbij bekijken? nodigde de hulpvaardige jongedame hem uit, met enige ironie in haar stem.

— Ik weet wel dat u mij inwendig uitlacht, zei hij, als om zich te verontschuldigen, maar zo ben ik nu eenmaal. Kunt ge mij een kwartier geven.

— Als het niet langer duurt.

— Geen minuut.

— Vooruit dan maar, wij wachten u hier, tenzij deze heren u willen vergezellen.

— O neen. Ik mag van hen niet dezelfde belangstelling verwachten, zei Raffles op levendige toon.

Hij stapte uit en liep vlug op de fabriek toe.

Hij bleef niet langer dan een minuut of twaalf weg, zoals hij gezegd had.

Reeds in de verte riep hij met een glimlach:

— Ik had mij de moeite kunnen besparen. Het is een fabriek als iedere andere, die meer dan een half jaar leeg staat. Een paar gebroken ruiten, ratten, onkruid op de binnenplaats, en dat is alles. Mejuffrouw, ik bied u mijn verontschuldiging aan. En als gij werkelijk voornemens blijft, ons lastposten die lange weg mede te nemen, dan moesten wij maar verder gaan.

De jonge vrouw knikte even, Raffles stapte weer in en toen de grote verkeersweg was bereikt, stooft de wagen met grote en constante snelheid langs Pittsburgh, Johnstown, Harrisburg en Reading en heel Pennsylvania door, naar New York.

Het begon reeds te schemeren, toen eindelijk de lichten van de reusachtige wereldstad zichtbaar werden, maar het was nog niet helemaal donker toen de auto Manhattan bereikte, de reusachtige landtong, waarop de kern van New York is gebouwd.

Op de hoek van Houston street en de Washington street legde Raffles even zijn hand op die van de behulpzame jonge dame, en zei:

— Nu willen wij tot geen prijs u verder tot last zijn. Wij zullen hier uitstappen, als gij het goed vindt, en ook namens mijn twee metgezellen zeg ik u hartelijk dank voor uw bereidwilligheid. Het toeval is de wereld niet uit, en wie weet hebben wij later wel eens gele-

genheid, u een soortgelijke dienst te bewijzen.

— Misschien, zei de jonge vrouw afgemeten, en blijkbaar inwendig verheugd, bevrijd te zijn van het gezelschap van drie onbekenden, die weliswaar goed gekleed waren, maar dat zijn tegenwoordig de gevaarlijkste boeven in Amerika ook.

Het drietal stapte uit, en ieder nam een deel van de bagage.

De jonge vrouw knikte Raffles even toe, en het volgende ogenblik klapte het portier dicht en reed de wagen weg.

Raffles bleef op het trottoir staan, en keek de wagen na.

Een weinig ongeduldig zei Brand:

— Zouden wij niet verder gaan, Edward? Om je de waarheid te zeggen: ik heb honger, en wij moesten, dunkt mij, maar een hotel opzoeken.

— Direct, Charles, nog een ogenblikje.

— Stel je zoveel belang in die auto, of misschien in de chauffeuse? vroeg Brand, met een spottend glimlachje. Waarom blijf je haar zo lang nakijken?

— Om er zeker van te zijn, Charles, dat zij ons niet volgt, antwoordde Raffles rustig.

— Ons volgt? Waarom zou zij dat in 's hemelsnaam doen? zei Brand.

— Wel, om te zien, waar wij blijven. Zij weet wel niet wie wij zijn, maar men moet met lifters toch altijd voorzichtig zijn.

— Zij weet niet wie wij zijn? herhaalde Brand langzaam. Wat betekent dat? Jij weet toch ook niet wie die knappe hulpvaardige jongedame was.

— O ja, Charles, dat weet ik toevalig heel goed, gaf Raffles ten antwoord. Het is Hetty Lynch, een der gevaarlijkste smokkelaarsters van heel New York.

HOOFDSTUK III

UITSTEL

Brand bleef Raffles een ogenblik met open mond aanstaren, en barstte toen uit:

— Wat vertel je me nu? Je houdt mij zeker voor de gek?

— Dat is mijn gewoonte niet, Charles dat weet je wel. Zij was het werkelijk.

— En je bent kalm in haar wagen meegereden?

— Waarom niet? Die wagen was snel zeer comfortabel en bracht ons naar het verlangde doel. Je bedoelt toch zeker niet, dat een vrouw het tegen drie mannen had kunnen opnemen, als dat soms haar voornemen was geweest? Zij wist bovendien niet wie wij waren, vergeet dat niet.

— Daar ben ik nog zo zeker niet van, zei Brand hoofdschuddend. Als jij haar herkend hebt, van welke gelegenheid dan ook, dan kan zij jou ook wel herkend hebben.

— Ik betwijfel het, Charles. Zij is nooit met mij in aanraking geweest. Ik kende haar alleen van gezicht, alleen van de portretten, die zes maanden geleden in de New Yorkse bladen hebben gestaan.

— Maar dat moet Doherty, dan toch ook hebben gedaan. Waarom arresteer-

de hij haar niet onmiddellijk?

— Ik ontken niet, dat zij mogelijk van die aanval op de trein meer heeft geweten, maar Doherty is ook niet op zijn achterhoofd gevallen, en die moet hebben ingezien, dat men zo iets moet kunnen bewijzen.

— Ik zal je eens wat zeggen, Edward, zei Brand. Ik zal de hemel danken, als ik goed en wel mijn passagebiljet voor de Nieuw Amsterdam, ja al was het zelfs voor een armzalig vrachtbootje in mijn zak heb. En laten wij nu maar naar een goed hotel uitkijken. Ik heb meer dan genoeg, voor het ogenblik van New York en smokkelaffaires.

— Een kwestie van opvatting. Ik heb het altijd zeer spannend en opwindend gevonden, de strijd tegen de smokkelaars. Maar ik beloof je dat wij morgen dadelijk naar het passagebureau gaan, om er onze biljetten te kopen. Als ik mij niet vergis vertrekt de Nieuw Amsterdam over drie dagen.

Hij hief de hand op, en een taxi stopte vlak voor hen.

Na een rit van een minuut of tien stapte het drietal uit, in de onmiddellijke nabijheid van het Manhattan Hotel, dat tweeduizend kamers heeft, evenveel

badkamers, en vier en twintig verdiepingen.

Het was een van die specifiek Amerikaanse hotels, waar de reiziger ternauwernood wordt opgemerkt, en een nummer wordt. Alles was er reusachtig, de hal, de eetzaal, de conversatiezaal, er waren drie afzonderlijke danszalen, er was een kunstijsbaan, een daktuin, een zwembad, een tennisveld op het platte dak, en men voelde er zich ontzaglijk verlaten en eenzaam temidden van al die drukte en weelde.

Raffles en Brand dineerden in de eetzaal. Henderson had zich naar zijn gewoonte onmiddellijk apart gehouden en was weer de chauffeur geworden. Hij at met andere voedende en chauffeurs in de zaal die daarvoor bestemd was.

En hoe vol het hotel was, bleek uit hun aantal; de reus zat daar met nog vier en twintig andere bedienden aan tafel.

Die avond bezochten de twee vrienden een van de beroemde variété theaters van Broadway, waar de operette *The King and I* werd gegeven, met Yul Brenner in de hoofdrol, en begaven zich daarna direct naar hun hotel. Zij sliepen uitstekend, en Brand werd de volgende ochtend wakker met de opwekkende gedachte, dat hij zich in de late namiddag van de dag, die op deze zou volgen, aan boord zou begeven van het prachtige nieuwe schip van de Holland-Amerika Lijn, en naar het goede oude Europa zou oversteken, waar misschien ook niet alles perfect in orde was, maar waar tenminste niet de gevaren dreigden, die hen hier omringden.

Want zelfs in Londen, waar de Grote Avonturier nog altijd ijverig gezocht werd, had hij niet zoveel te duchten, omdat hij daar de beschikking had over een geheel arsenaal van de voortreffelijkste hulpmiddelen, over schuilplaatsen en vermommingen, over zijn snelle motorboot, zijn duikboot en spoedig weer over een vliegmaschine.

Zoets was hier onmogelijk. Hier moest hij zich behelpen, en hier had hij honderden, ja duizenden vijanden onder het gebouf, het schuim van de stad.

Het was dus in zijn zonnigste humeur

dat Brand zijn bad nam, zorgvuldig toilet maakte, met smaak ontbeet, en vervolgens met Raffles de menselijke bijenkorf verliet, die hen beiden voor die nacht geherbergd had, op weg naar het passagebureau, dat zich slechts drie huizenblokken verder bevond, zodat zij besloten er te voet heen te gaan.

Zij gingen tegelijk met nog enkele andere personen door de draai deuren van het passagebureau en zagen dat het voor de loketten vol was, zodat zij een poosje moesten wachten in de ruime vestibule, waar een aantal gemakkelijke stoelen stonden.

Brand verbeeldde zich al, toen hij plaats nam in een van die stoelen, dat hij lag uitgestrekt in een van die rieten dekstoelen, en dat hij de zilte geur opsnoof van de oceaan.

Nauwelijks was Raffles gaan zitten of een eenvoudig, maar smaakvol gekleed meisje trad op hem toe, en knikte hem toe.

Toen Brand haar eens opnam, verbaasd over dit gebaar, herkende hij in haar hetzelfde meisje, dat hij reeds vluchtig gezien had, toen hij en Raffles een kwartier geleden het hotel verlieten.

Tevens had hij het vage besef, dat hij dat mooie bleke gezichtje al eens eerder had gezien, ofschoon hij zich niet kon herinneren, waar.

Hij zag direct aan het gezicht van Raffles, dat zijn vriend het meisje ook herkende. Hij stond op, nam verrast zijn hoed af, en zei:

— Anna Balesco. Hoe kom je hier zo ineens uit de lucht gevallen. Hoe wist je dat ik hier was? Is het toeval? vroeg Raffles en Brand merkte op, dat hij de jonge vrouw scherp opnam.

Plotseling kwam alles weer in de geest van Brand terug. Hij doorleefde opnieuw het gevecht met de bende misdadigers, waartoe destijds de knappe Roemeense Anna Balesco had behoord.

Hij herinnerde zich hoe Raffles haar had beschermd tegen haar zogenaamde vrienden, en hoe hij er in geslaagd was, haar nog juist bijtijds terug te voeren op de weg, die zij nooit had moeten verlaten. Hij zag ook nog hoe de

ogen van Anna Balesco geblonken hadden van dankbaarheid, misschien van een nog tederder gevoel. Dat alles was tamelijk lang geleden, ruim twee jaren, tijdens een kort verblijf in Amerika.

— Is wist dat u hier was, zei het meisje op zachte toon. Ze hebben er over gepraat. Hetty Lynch heeft u hier gebracht in haar auto.

— Dat weet je dus? zei Raffles hoofdschuddend. Je staat dus nog in connectie met dat geboefte.

— Niet meer op de wijze die gij schijnt te denken, antwoordde zij haastig. Werkelijk niet. Maar ik heb niet alle banden kunnen verbreken; Broadway is nog altijd mijn terrein, want ik ben actrice gebleven, en ik kom dus vaak in gelegenheden waar zij ook komen. Ze willen niet geloven dat ik zo veranderd ben, en ze praten nog dikwijls over allerlei dingen, waar ik bij zit, en vast overtuigd dat ik vroeg of laat wel tot hen zal terugkeren. En dat doe ik toch nooit... nooit.

Raffles keek haar een ogenblik zwijgend aan, en zei toen:

— Het is jammer. Ik had gedacht dat je sterker zoudt zijn, Anna. Je had die bende voor goed de rug toe moeten keren.

— Edward, mag ik je er even op attent maken dat er juist een loket vrij is? zei Brand, die allesbehalve gesticht was over deze hernieuwde kennismaking.

— Een ogenblik, amice, zei Raffles. Wij hebben, gelukkig geen haast. Hoe is het gegaan met je vriend, de Ier, Anna?

— Pat is een maand geleden doodgeschoten in een gevecht met agenten van de F.B.I. mijnheer antwoordde het meisje, zonder Raffles aan te zien.

— Dat is misschien voor jou nog het beste, Anna, zei Raffles. Hij was een door en door slechte kerel. Maar zeg mij nu eens, waarom je eigenlijk hier bent? Had je me iets te zeggen?

Het meisje keek schuw om zich heen en zei zacht:

— Ik ben gekomen om u te waarschuwen, Harry De Steker heeft gezwoeren, dat hij wraak op u zou nemen.

— Weet je waar hij is? vroeg Raffles wiens gelaat volkomen rustig was gebleven.

— Ja, ik weet het.

— Wil je mij dan zeggen, waar dat heerschap zich nu bevindt? ging Raffles voort.

— Ja zeker, want u moet u in acht nemen; die vent is tot alles in staat. In het huis waar hij zich thans ophoudt is een meisje opgesloten, dat pas dezer dagen uit Hamburg is overgekomen. Men heeft haar van alles voorgespiegeld over mooie vooruitzichten aan het toneel, maar de leidster was een slecht wijf, en zit al achter slot en grendel. De troep is uiteengespat, maar dat meisje, ik geloof dat zij Trude Hauser heet, is door Harry meegenomen.

Raffles had haar een ogenblik aandachtig gade geslagen, en vroeg nu:

— Waarom heb je dit niet onmiddellijk aan de politie verteld? je zult toch wel begrijpen welk lot dat ongelukkige kind wacht.

Anna Balesco huiverde, keek met een schuwe blik weer om zich heen, en antwoordde:

— Dat zou ik nooit durven. Dan zouden zij onmiddellijk begrijpen, uit welke hoek de wind woei, en ik zou de volgende dag uit het water worden opgehaald, of ergens in een goot liggen met een kogel in het hoofd. Ik weet zeker dat Harry mij wantrouwt. Hij gelooft stellig dat het mijn schuld is, dat Pat overhoop is geschoten. Hij beschuldigt mij er van, dat ik aan de politieagenten zijn schuilplaats verraden heb, maar ik zweer u dat het niet zo is.

— Ik geloof je, Anna, zei Raffles.

Hij bleef een ogenblik in nadenken verzonken en richtte zich toen tot Brand met de zacht gefluisterde woorden:

— Wij stellen onze terugreis uit, Charles. Er is hier werk te doen. Maar ik beloof je dat over een week.....

Brand maakte een gebaar van wanhoop, nam Henderson ter zijde, die volmaakt rustig was gebleven, en zei zacht:

— Heb ik het je niet gezegd? Mijn voorgevoel. De drommel zelf moet die bekeerde jonge dame op ons spoor hebben gebracht. Hoe heeft ze ons kunnen

ontdekken?

Hij wachtte het antwoord van de reus niet af, maar wendde zich nu zelf tot het meisje met de vraag:

— Excuseer, maar hoe wist u eigenlijk dat mijn vriend in het hotel logeerde, dat wij zoëven verlaten hebben?

— Hetty is u eergiseren met haar auto van verre gevolgd, antwoordde de Roemeense. Zij zag u drieën bij Houston Street uit een taxi stappen.

Brand bromde iets onverstaanbaars, maar zei verder geen woord meer, en wachtte gelaten af, wat Raffles verder zou beslissen, ofschoon hij wel meende dat te kunnen voorspellen.

Raffles had het meisje een weinig terzijde genomen, teneinde door niemand te worden verstaan. En Brand kon dus niet horen wat zijn vriend zei. Wel zag hij dat Anna Balesco een paar malen met het hoofd knikte, en daarna heen ging, vlug, met gebogen hoofd.

Raffles voegde zich dadelijk bij Brand en begon op gedempte toon:

— Het gaat nu eenmaal niet anders, amice. Wees er niet boos om. Ik heb hier een karweitje op te knappen, dat wel een paar dagen in beslag zal nemen, vrees ik.

— Maar mijn hemel, stuur een telegram aan de hoofdcommissaris van politie, geef hem de naam van die vent op en de plek waar hij zich nu bevindt, zeg dat hij zich aan vrouwenroof schuldig maakt, en de zaak is voor elkaar.

— Dat zou inderdaad snel en afdoende gehandeld zijn, Charles, en ik zou niet nalaten, die raad op te volgen, als er niet een groot bezwaar was, dat voor mij van doorslaand gewicht is. Het meisje vertelde mij zoëyen, dat die mijnheer De Steker zoveel geld bijeen heeft gestolen, dat hij binnenkort « de zaken » zoals hij het noemt aan kant wil doen, en rustig wil gaan leven. De schurk

woont in een prachtig huis, ergens bij het Centralpark, en, wat hier meer voorkomt, hij moet machtige beschermers hebben bij de politie. Maar zelfs al was dat niet zo, dan zou ik toch niet aarzelen de politie een vlieg af te vangen. Het is zeker dat Harry de Steker een beetje bang is, want hij houdt zich verscholen. Hij is dus niet zeker van zijn zaak. Zo iets ziet men meer. De boeven de ene dag koek en ei met deze of gene machtige politieman, en de volgende dag hebben zij het verkorven en staan zij bloot aan de grootste gevaren.

— Begin in ieder geval met de politie in te lichten, drong Brand aan.

— Neen, amice, dat doe ik niet, want twee dingen zijn mogelijk. De politie zal volstrekt geen acht slaan op mijn aangifte, hetgeen zou bewijzen, dat Harry op dit oogenblik nog de hoge bescherming geniet van deze of gene machthebber en dan had ik het evengoed kunnen laten, of wel men gaat onmiddellijk tot arrestatie over, en dan kan ik naar de duiten fluiten.

— Pardon, naar welke duiten? vroeg Brand verbluft.

— Naar het geld, dat die vent bijeen gestolen heeft. Je moest nu toch langzamerhand begrijpen, dat ik het die boef niet gun en dat ik het beter kan besteden.

Brand gaf geen antwoord. Hij keek Raffles alleen maar eens aan, met zijn grote, blauwe ogen, waarin verwijt lag opgesloten, en toen vroeg hij eensklaps alsof de zaak reeds lang was bedisseld:

— Wanneer denk je er op af te gaan?

— Zo mag ik het horen, amice, zei Raffles glimlachend. Van avond nog, Charles, want er valt heel wat te doen. Wij moeten niet alleen zijn geld hebben, maar ook het meisje, dat hij opgesloten houdt.

HOOFDSTUK IV.

IN DE VAL

Die gehele namiddag besteedde Raffles aan het maken van voorbereidselen voor de onderneming van die nacht.

Hij zorgde allereerst voor een goede auto, die door Henderson onderzocht en beproefd werd. Vervolgens huurde hij een huis vlak bij Bronx niet ver van het Central Park.

In diezelfde buurt bevond zich het huis, waar Harry de Steker zich schuil hield. Hij zorgde voorts voor een aantal vermommingen, die hij in een valies sloot en droeg Brand op voor een motorboot te zorgen, die eveneens te pas kon komen.

Het kon ongeveer half elf in de avond zijn, toen Raffles en Brand tenslotte de pas gehuurde woning verlieten, en in de

auto stapten, die door Henderson bestuurd werd.

De reus kreeg de opdracht, een kwartier in het Central Park rond te rijden. Raffles trok de gordijntjes dicht, en toen hij tenslotte op de voorruit tikte, waarop de wagen stopte, en Henderson het portier opende, zag deze twee keurig geklede heren uit zijn wagen stappen, die hij absoluut niet herkend zou hebben, als hij niet met volkomen zekerheid geweten had, dat die twee heren in rok, en blijkbaar nogal flink boven hun theewater, de Grote Avonturier en diens vriend waren geweest.

Raffles overtuigde zich er van dat er op die eenzame plek waar hij de wagen had laten stoppen, niemand in de

nabijheid was, en zei toen zacht:

— Je volgt ons dus van verre met de wagen, James, maar je moet er voor zorgen, dat je niet in de gaten loopt. Wij zullen wel ergens een taxi vinden. Hou die in het oog. Het zal wel heel gemakkelijk gaan, dunkt mij, want je weet het, al die taxi's in New York hebben allemaal erg opvallende kleuren en allemaal verschillend. Miss Balesco heeft mij gezegd, dat Harry de Steker tegen middernacht zo goed als zeker alleen zal zijn. Wij kunnen hem dus overvallen en hem dwingen te zeggen, waar zich het meisje bevindt.

— Wat is het voor een soort huis, mylord?

— Het is een nachtkroeg van de minste soort, James. Boven de deur hangt een verlichte vuurspuwende draak, met vleugels en een pijstaart. Dat wil dus zeggen dat een Chinees de eigenaar is. « In het Hemelse Rijk » heet die inrichting. Je moet echter blijven op de plek, die ik je al heb genoemd, totdat we terugkomen. Maak je niet ongerust als het wat lang duurt, want er valt heel wat te doen. Wij moeten eerst te weten komen of hij veel geld bij zich heeft, en anders nemen wij hem mee naar zijn huis, en zullen daar wel het nodige vinden. Zet in ieder geval je ogen en oren goed open.

— Dat zal ik zeker doen, mylord, zei de reus ernstig, ik hoop dat u goed gewapend bent.

— Maak je niet ongerust, James. Mijnheer Brand en ik hebben alles wat er nodig kan zijn, en nu op weg, want het is al kwart voor twaalf.

Raffles stapte weer in, de wagen verliet de eenzame, duistere plek, reed over de brug, die Randalls Island met het vasteland verbindt, en stopte aan de overzijde.

Daar stapten Raffles en Brand uit, gingen niet zeer vast ter been te voet verder, totdat zij een taxi troffen, waarvan de chauffeur bereid was, het risico op zich te nemen, om twee aangeschoten heren te vervoeren.

Raffles noemde met dubbelslaande tong het adres, en de man tikte grinnikend aan zijn pet.

Een rit van een kwartier bracht de twee mannen op de plaats hunner bestemming. En het was inderdaad een schamele gelegenheid, daar in de 110de straat.

Het huis was oud, en smal, en had aan de straat maar twee ramen op de eerste verdieping.

Gelijkvloers was het waarschijnlijk niet lang geleden, verbouwd; de gevel was beschilderd met allerlei Chinese lettertekens, en vergulde draken.

Men kon zich in de plek onmogelijk vergissen. Raffles rekende af met de chauffeur, en het tweetal waggelde gearmd naar binnen, en werd onmiddellijk met open armen begroet door de portier, een kleine Chinees in een gewaad van zwarte zijde, bestaande uit een kort huis en een wijde, boven de enkels dichtgebonden pantalon.

Hij vroeg wel naar een lidmaatschapskaart, maar scheen zich volkomen tevreden te stellen, met het papiertje van vijf dollar, dat Raffles hem in plaats daarvan in de hand drukte. Hij lichtte een met gouddraad bestikt gordijn op, dat een gang bleek af te sluiten die zij moesten volgen, alvorens zij kwamen aan wat waarschijnlijk vroeger een binnenplaats was geweest, die nu echter was afgedekt en daardoor een soort cour vormde.

Hier stond een tweede Chinees, en dezelfde ceremonie van zoëven herhaalde zich.

Ditmaal echter moest er een dubbele deur geopend worden, die toegang bleek te geven tot een grote zaal, veel groter dan men in zulk een smal huis zou hebben verwacht, en aan het eind waarvan zich een estrade bevond, die met gordijnen kon worden afgesloten.

Toen de twee vrienden binnenkwamen, dansten er op dat toneel een half dozijn meisjes, die next to nothing aan hadden, bij de muziek van vier negers, in vuurrode pakken.

De zaal was goed bezet, en men behoefde geen mensenkenner te zijn om al spoedig te ontdekken, dat het publiek was samengesteld uit zeer verdachte elementen.

Men hoorde er wel vijf talen door el-

kander spreken, en er werd flink gedronken.

Aan enkele tafeltjes werd gegeten. Vele heren en dames waren in avondtoilet, maar er waren er ook, die maar een gewoon colbert droegen en meestal zagen die er nog het fatsoenlijkste uit.

Er werd op Raffles en Brand nauwelijks acht geslagen, en zij speelden hun rol voortreffelijk. Twee heren die niet volkomen dronken waren, maar ook lang niet nuchter, en die bezig waren, hun geld stuk te slaan in een huis, waar zij eigenlijk niet thuis hoorden.

Een discreet fluisterende Chinese bediende kwam vragen wat zij wensten en Raffles, die champagne bestelde, sprak luid en met een Frans accent... en... nam intussen, de omgeving eens goed op.

Niet ver van hem vandaan was het buffet. Het fonkelde van kristal en nikkel, en bij de tapkast stond een grof gebouwd, zwaarlijvig man, met geweldig grote handen. Hij werd geassisteerd door een Chinees meisje, dat bedriegelijk leek op een pop met zachtrode wangen, een porseleinen tint, en fijn gepenseelde wenkbrauwen.

De dikke had slechts even in de richting van de twee beschonken heren gekeken, en schudde toen weer ijverig zijn cocktail-mixer.

Wat het Chinese meisje betreft, dat had zelfs niet opgekeken, en stond daar met zedig neergeslagen ogen.

Raffles keek een ogenblikje naar haar, en mompelde toen glimlachend;

— Dat hebben ze handig ingepikt.

— Wat bedoel je? vroeg Brand.

— Heb je op dat Chinese barmeisje gelet? Zou je wel zeggen dat zij de hele zaal scherp in het oog houdt?

— In het oog houdt?

— In het oog houdt? herhaalde Brand verwonderd. Zij kijkt strak voor zich, en zolang we hier zitten, heb ik haar ogen nog niet gezien.

— Zij kijkt strak voor zich in een spiegel, die voor ons onzichtbaar, omdat hij achter het buffet is verborgen, schuin voor haar is geplaatst en daar er achter haar een tweede hangt, eveneens in een hoek van 45 graden, maar

die wij heel duidelijk kunnen zien, op die manier moet zij de hele zaal kunnen zien weerspiegelen. Wees dus voorzichtig, en blijf in je rol.

En om zelf het goede voorbeeld te geven, gooide Raffles zogenaamd per ongeluk zijn pas gevuld glas champagne van tafel, en liet zich direct een nieuw brengen.

Maar zijn blikken bleven in het rond gaan, bliksemsnel en zonder iets te missen.

In een hoek zaten wat gasten te kaarten. Er was een vrouw bij, met rood geverfd haar, wier gelaat Raffles zich flauw meende te herinneren.

Zij kon een jaar of veertig zijn, en zag er verlept en vermoeid uit, met zware kringen onder de ogen, en deed nu en dan lusteloos een trekje aan haar sigaret.

Van Harry de Steker was echter niets te zien. Nu en dan raadpleegde Raffles zijn polshorloge, en precies te middernacht wierp hij een geldstuk op tafel, en zei fluisterend tot Brand:

— Nu wordt het tijd. Wij moeten door die deur daar, volgens de aanwijzing van Anna Balesco, dan een trap op, en ten slotte een deur binnen gaan, waarop met rode verf een hart is geschilderd. Dat moet zeker zoveel betekenen als het zinnebeeld van de liefde, die men in dit huis kan vinden. Zijn we eenmaal in die kamer, dan wijst zich het overige van zelf. Wij moeten hem onverhoeds overvallen, want hij heeft hier misschien vrienden zitten, die hem te hulp zullen komen, als hij alarm maakt, en dat moeten wij tot iedere prijs trachten te voorkomen. Vooruit nu maar, want de tijd dringt.

Raffles en Brand stonden wankelend op.

Zij leken volkomen op twee aangeschoten fuifnummers, toen zij naar de deur liepen, en gearmd de zaal verlieten.

Zij stonden in een donkere gang, aan het einde waarvan de trap was die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde.

Raffles aarzelde niet, maar na een snelle blik om zich heen, sloop hij onhoorbaar de trap op, door Brand op de

voet gevolgd. Beiden waren zich ter dege bewust, dat zij zich aan groot gevaar bloot stelden, maar zij waren vastbesloten, daar het ging om de eer van een arm meisje, dat op lage wijze in de val was gelokt door een gewetenloze souteur.

Het was een ouderwetse wenteltrap, die uitkwam op een portaal en vonden alda de bewuste gang.

Bij de tweede deur bleef Raffles staan. Op het licht geverfde hout, was met rode verf, tamelijk onhandig een hart geschilderd, doorboord met een vergulde pijl.

Het was hier volkomen stil. Onwillekeurig had Brand naar zijn revolver getast, want die geheimzinnige stilte beviel hem volstrekt niet. Raffles legde de hand op de kruk van de deur, en drukte deze voorzichtig neer.

De deur ging zonder moeite open, en de twee mannen gingen een donker vertrek binnen. Zij stonden er nauwelijks of achter hun rug klonk een zacht ratelend geluid, dat bijna onmiddellijk weer ophield.

— Wat is dat? fluisterde Brand ongerust.

Het antwoord kwam niet onmiddellijk. Hij hoorde de sluipende schreden van Raffles, die een paar stappen achteruit was gegaan, en met zijn handen over de wand scheen te strijken. Toen luidde het antwoord, op zeer zachte toon:

— Er is, Charles, dat er geen deur meer is.

Brand mompelde iets voor zich heen, knipte zijn zaklantaarn aan en draaide zich om.

Het was maar al te waar, van de deur, waardoor zij waren binnengekomen, was niets meer te zien. Een stalen plaat was er voor neergezakt, die niet alleen de deur maar ook nog een groot gedeelte van de wand verborg.

Deze afsluiting was zo nauwkeurig bewerkt, en zo goed passend aangebracht, dat men ternauwernood ergens een reet kon ontdekken, breed genoeg om er een nagel tussen te wringen.

Voor het overige zag de kamer er heel gewoon uit, met een verschoten

kleed op de vloer, een kale tafel vol wijnvlekken, twee stoelen, en aan de wand een paar afgrijselijke lelijke oleografiën, zoals onze voorouders van een halve eeuw geleden kochten, bij gebrek aan echte schilderijen.

Dat was alles. Tegenover de plek, waar de deur was geweest, waardoor zij binnen waren gekomen, zagen te twee mannen een tweede, en juist toen zij er naar keken, ging die deur op een geheimzinnige wijze open, zonder dat iemand er aan raakte, en zagen zij een groot vertrek, dat behoorlijk gemeubeld was, en waar zeker wel een stuk of vijftien mannen en drie vrouwen verzameld waren. Het maakte een zeer vreemde indruk, dat die mannen en vrouwen volstrekt niet verbaasd schenen te zijn, en ternauwernood enige aandacht aan die twee nieuwe gasten wijdden, die daar zo ineens onaangediend binnen kwamen.

Maar hoe rustig zij daar ook zaten, in kleine groepjes, lui uitgestrekt in gemakkelijke stoelen rokend, en pratend, toch zag het scherpe oog van Raffles alda hier en daar iets glinsteren, half verborgen onder een tafelrand of uitloerend boven een steelleuning, iets dat heel veel leek op het beslag van een revolver of op een meslemmet.

Er stond een vrij grote middentafel, waaraan zes personen gezeten waren, vijf mannen en een vrouw.

Van de mannen waren er vier onberispelijk in tuxedo gekleed, en de vrouw droeg een zeer opzichtig gedecolleteerd avondtoilet.

Die vrouw was Anna Balesco. Zij was ditmaal erg opgemaakt, een sigaret hing tussen haar karmijnrode lippen, zij was bezig met haar nagelvieltje en had ternauwernood opgekeken, toen de schrijfdeur open ging.

— Wat een verraderlijk schepsel, mompelde Brand voor zich heen. Ik heb het nooit erg voorzien op die bekeerde zondaressen.

— Stil Charles, het is niet het goede moment voor zulke wijsgerige opmerkingen, zei Raffles. Wij zijn erin gelopen, en wij zullen ons er uit zien te redden.

Nu pas scheen een zwaargebouwde

man, die achter de tafel zat, de aanwezigheid van de twee mannen op te merken. Hij blies een rookwolk uit, liet twee rijen sterke, tanden zien, en stond toen langzaam op.

Raffles herkende hem onmiddellijk.

Het was Pat, de Ier, wiens volle naam Pat o' Pat luidde, was nu keurig gekleed, met een gardenia in zijn knoopsgat. Pat o' Pat, die doodgescho-

ten heette te zijn, in een gevecht met de politie.

Zijn stem had een spottende klank, toen hij het woord richtte tot Raffles, en zei:

— Ik heet u hier hartelijk welkom, mijnheer... hm... ik ken uw naam niet, maar laten wij u maar voor het gemak voorlopig John Raffles noemen.

HOOFDSTUK V

EEN VREEMDE ONTDEKKING

Toen Raffles en Brand uit hun auto waren gestapt, een taxi hadden genomen, en naar het huis, waar de vuurspuwende draak uithing, waren gereden was Henderson, volgens afspraak de taxi gevolgd en stond nu ergens in de buurt geduldig te wachten.

Henderson had bijzonder veel geduld.

Hij kon urenlang wachten, als het hem gezegd werd, zonder zich een ogenblik te vervelen, of althans zonder het te tonen.

Maar dan moesten de omstandigheden er naar zijn, en nu hij wist dat zijn baas zich bevond in een verdacht huis, waar hij zeer waarschijnlijk omringd was door gevaren, viel hem dat wachten heel wat moeilijker.

Van de plek waar hij zijn wagen had geparkeerd kon hij op geregelde tijden duidelijk het gierend gedender horen van de treinen van de bovengrondse spoorweg, de El, zoals de New Yorkers de Elevated Railway bij afkorting noe-

men.

Nu en dan klonk er een luide kreet, uit een der huizen, of men hoorde een ruw gelach, vloeken, en getier.

Een rustige buurt was het daar zeker niet, tot die slotsom kwam Henderson al spoedig.

Er verliep een half uur, drie kwartier, een uur, en toen begon hij zich toch werkelijk een weinig te vervelen.

Hij haalde een tijdschrift uit zijn zak, dat hij diezelfde namiddag had gekocht, om de talrijke plaatjes die er in stonden te bekijken.

Hij knipte de binnenlamp aan, en voor een kort ogenblik gleed de lichtstraal langs de nauwe portieken van de donkere straat, waar de auto geparkeerd stond.

En het volgende ogenblik werkte de geest van Henderson op volle toeren.

In een van de portieken stond een man met een gemene tronie, in een zeer vreemde houding een weinig door-

gezakt in de knieën, en met opgeheven arm.

Onmiddellijk begreep de reus, die ervaring had in dat soort van zaken, wat die half in elkaar gedoken houding te betekenen had.

De man was van plan op hem te schieten. Waarom? Ja, dat mocht joost weten, en het kon hem niet schelen. Het enige, wat hem wel schelen kon, was dat hij niet geraakt werd, zodat hij zich wat kleiner maakte, en zijn hoofd ten halve schuilging achter het schuine afdakje voor aan de kap van de auto.

Floep... de vent had reeds geschoten.

Er klonk geen knal, alleen maar zo iets als een luide zucht. De kerel had blijkbaar een windpistool gebruikt met geluiddemper. Half werktuigelijk had de reus het hoofd bliksemsnel een weinig terzijde gewend en dat werd zijn behoud. Vlak langs zijn oor voelde hij het suizend gefluit van een klein voorwerp, dat zich met een droog klapje in het koetswerk van zijn auto boorde.

En toen deed Henderson wederom iet heel verstandigs; hij liet een zacht jammerend gekreun horen, richtte zich een weinig op, viel met een bons weer op zijn zitplaats terug, en dat maakte genoeg leven dat men niet kon horen, hoe het zogenaamde slachtoffer handig de kist met gereedschappen onder zijn zitplaats opende, en er een zware, Engelse sleutel uitnam. Het ding woog zeker wel een paar kilo.

En nu wilde het noodlot voor de schutter, dat hij zijn werk eens heel goed wilde doen, en zich gaan overtuigen, of zijn schot doel had getroffen.

De man stak dus het pistool weg, en haalde een lang en scherp geslepen mes uit zijn zak, en sloop als een tijger van uit zijn schuilhoek op de auto toe, met het doel, de reus de genadeslag te geven, als deze nog tekenen van leven mocht geven.

Het is een feit dat Henderson zijn rol prachtig speelde.

Hij hing scheef op zijn bank, met het hoofd op de borst, maar toch zo, dat hij door zijn half gesloten oogleden de sluipmoordenaar in de gaten kon houden.

De kerel bleef een ogenblik staan, ten einde om zich heen te kijken, en toen hij niets zag of hoorde, dat hem behoefde te doen aarzelen, trok hij met de linkerhand het hoofd van zijn slachtoffer bij het dikke haar een weinig achterover en hief de rechterhand op, om het mes in diens keel te stoten.

Maar dat was voorlopig de laatste daad die de moordenaar zou verrichten.

Want met een ongelooflijke snelheid hief Henderson de hand op, waarin hij de sleutel hield geklemd, en met een doffe slag kwam dit zware stalen voorwerp neer op het hoofd van de man, die zelfs geen kik gaf, maar in elkaar zakte, en op straat roerloos bleef liggen.

Alleen zijn hoed had belet, dat hij op slag gedood werd, maar Henderson kende te goed de kracht van zijn slagen, om niet te weten, dat de ellendeling althans voor een poos buiten staat was gesteld om nog kwaad te doen.

Niemand had iets van het voorval gemerkt. Henderson stapte snel uit, opende het achterste portier, en trok de bewusteloze man naar binnen.

Even liet hij het licht van zijn zaklantaarn op het baardige gelaat spelen en mompelde toen voor zich heen:

— Grote goden, wat een gemene tronie.

Hij hield eensklaps op met die alleenpraak, en toen gingen zijn gedachten een andere richting uit:

— Maar waarom schoot die kerel op me? Zou hij gedacht hebben dat ik geld op zak had? Hij schudde het hoofd. Neen, dacht hij, het is veel waarschijnlijker, dat de vent opdracht had gekregen, om mij op te ruimen. Maar als dat zo is, dan kan die opdracht alleen maar gekomen zijn van de bewoner van dat huis. Van die Harry de Steker. En als dat waar is, dan, dan verkeren mylord en mijnheer Brand misschien in het grootste gevaar, want dan is er verraad gepleegd, en dan wist die schurk wat hem boven het hoofd hing, dan kon hij niet verrast worden, en dan heeft die jongedame met haar uitge-

streken, schijnheilige snoetje hem ingelicht.

Zodra Henderson tot deze slotsom was gekomen, had hij geen rust of duur meer.

Hij stapte dadelijk weer in, reed de eerstvolgende zijstraat binnen, zo smal dat de auto hier onmogelijk zou kunnen keren, en stopte opnieuw. Hij begreep, dat het weinig zou baten als hij het huis aan de voorzijde alléén binnen ging.

Het zat waarschijnlijk vol boeven en schurken, die een mensenleven niet tellen, en hem dadelijk met een goed gericht schot zouden neerleggen.

Politieagenten had hij nog in het geheel niet gezien, en denklijk zou er geen haan naar zijn dood kraaien. Hij zou ergens in de East river worden gegooid, misschien geheel ontkleed, en hij zou een van de duizenden zijn, die ieder jaar naamloos in de miljoenenstad verdwijnen, zonder dat men ooit te weten kwam, wie zij geweest zijn, en hoe of waar zij aan hun eind gekomen waren.

Hij stak vlug wat gereedschappen uit de kist bij zich, die hem misschien te pas zouden komen, stapte uit en overlegde onderwijl, hoe hij het zou moeten aanleggen, het huis van een andere zijde te naderen en binnen te dringen. Hij moest het zo trachten te doen, dat hij het geboefte kon overvallen.

Hij had even te voren reeds geteld dat het huis met de vlammende draak het twaalfde in de straat was geweest.

Dat twaalfde huis moest hij nu aan de achterkant zien terug te vinden. Dat zou niet gemakkelijk zijn, want alles was hier schots en scheef door elkaar gebouwd.

Maar hij moest wat doen, want hij voelde dat hij er wat van zou krijgen, als hij werkeloos bleef.

Toen hij het smalle straatje teneinde was gelopen, zag hij plotseling water voor zich.

Dat moet de Harlem River zijn.

Inderdaad bereikte hij de kade, die zich echter snel versmalde, en terugweek, juist op de plek waar zich volgens zijn berekening de achterzijde moet

bevinden van het huis van de Chinees of althans een huis, van waar hij dit zou kunnen bereiken.

Daar waar de kade nauwelijks drie meter breed was, was zij afgesloten door een ijzeren hek met een roestige deur, die echter goed gesloten bleek te zijn.

Het was hier volkomen stil, en verlaten, en Henderson bedacht zich dan ook geen ogenblik. Hij greep zijn Engelse sleutel, en wrong, geholpen door zijn enorme lichaamskracht het verroeste deurslot open, zodat het hek open ging.

Twee meter verder hield de kade plotseling op. Hij bevond zich voor een van die pakhuizen, daterend uit de zeventiende eeuw, naar alle waarschijnlijkheid nog door Hollandse kooplieden gebouwd, onmiddellijk aan het water.

De achtergevel rees op uit het water en vlak boven de waterspiegel bevonden zich de deuropeningen, waardoor de goederen naar binnen konden worden gebracht.

Zo was het althans vroeger, of het nog zo was, wist hij niet en Henderson bekommerde er zich ook weinig om. Hij moest naar binnen, dat was alles. Daar waar de kade eindigde, om dertig meter verder weer te beginnen, lag een platboomde schuit. Henderson sprong er op, maakte het touw los, en duwde de schuit zo ver, totdat de voorsteven de muur van het pakhuis raakte.

Hij was nu vlak onder een van de deuren, die hij tamelijk gemakkelijk kon openen, en het volgende ogenblik stapte hij naar binnen. Het werd Henderson onmiddellijk duidelijk, dat het pakhuis als zodanig niet meer werd gebruikt. Het rook er muf en naar schimmel en grondwater.

Hij sloot de deur, en ontstak zijn zaklantaarn.

Hij stond nu in een bergruimte, die nu geheel ledig was, op een paar krat-ten en kisten na, waaruit stro pulde.

De planken van de vloer waren hier en daar zo verrot, dat hij moest uitkijken waar hij zijn voeten neerzette, om te voorkomen dat hij plotseling door de vloer zou zakken en dan terecht zou

komen in het pikzwarte water dat hij zacht kon horen kabbelen.

Zo snel hij kon, maar toch goed opletend, stak hij de ruimte over, vond een deur die uit de hengsels hing, ging die door, kwam in een gang, ging een stenen trapje op, en stond voor een stevige deur, die even stevig gesloten was.

Een gevoel van wanhoop maakte zich van de reus meester. Hij kende zijn baas voldoende om te weten, dat deze zeker niet veel moeite zou hebben gehad met het slot van die deur, en ze binnen enkele minuten open zou hebben, zonder dat iemand het hoorde.

Hoe vaak had hij daarbij niet toegekeken, vervuld van bewondering, en nauwelijks in staat om te begrijpen, hoe die fijne, gespierde vingers, dat wonder konden verrichten, met behulp van instrumentjes, die veel leken op een hakpen.

Maar ook nu verzette hij zich vastberaden tegen dat gevoel van onmacht en hij haalde alles uit zijn zakken wat hij had meegenomen, en wat zou kunnen dienen om die deur te forceren.

Hij wilde juist met een schroevendraaier de schroeven uit de plaat van het slot gaan draaien, toen hij verschrikt een stap achteruit deed.

Een raadgeving van mylord was hem te binnen gevallen: raak nooit een deur aan in een vreemd huis, waar je ongevraagd bent binnen gekomen, alvorens je te hebben overtuigd, dat er niet ergens een alarmsignaal kan afgaan.

Direct begon hij bij het licht van zijn lantaarn zeer nauwkeurig de deur te onderzoeken.

Het duurde slechts een paar minuten voor hij de dunne, in de kleur van het omringend beton geverfde draad gevonden had, en hij mompelde voor zich heen.

— Dat had maar weer een haar gescheeld, of ik had de hele geschiedenis in de war gestuurd.

Hij nam zijn kniptang met de gefsoleerde handgrepen, en knipte de draad van het alarmtoestel door, waarna hij de plaat van het slot los kon schroeven.

Een paar heftige rukken, en de reus had het slot geheel los getrokken.

Maar de deur bleef dicht.

Reeds wilde hij er zijn zware schouder tegen zetten, toen hij bedacht dat het ongewenst was veel lawaai te maken daar het stellig moest worden gehoord in het huis van de Chinees, dat aan dit pakhuis grensde.

Toen dacht hij plotseling aan het vlijmscherpe mes, dat de sluipmoordenaar had laten vallen, en dat hij in zijn zak had gestoken.

Hij zette het met kracht in het hout en na een kwartier was hij er in geslaagd, terwijl het zweet zijn slapen bedekte, met dat mes, waarvan tot driemaal toe een stuk afbrak, een opening in het duimdikke paneel te maken, groot genoeg om er zijn arm door te steken.

En nu begreep hij waarom hij de deur niet had kunnen openen.

Zij was aan de andere zijde met een grote sterke grendel verzekerd.

De reus trok aan de knop, en tot zijn blijdschap draaide de deur nu op haar hengsels.

Hij knipte snel zijn zaklantaarn uit, want hij bemerkte dat hij aan het begin stond van een binnenplaats.

Recht tegenover zich zag hij een paar flauw verlichte ramen die zeker moesten behoren tot het huis van de Chinees, waar zich zijn meester en diens vriend bevonden, wie weet in welke toestand.

En toch mocht hij ook nu nog niet overhaast te werk gaan.

Zijn spierkracht kon hem nog niet baten, zo lang hij niet met zekerheid wist, waar Raffles en Brand zich ergens bevonden.

Hij ging de twee treden af van een stenen trapje, en wilde haastig de binnenplaats oversteken, toen zijn linker-voet bleef haken achter iets, dat hem bijna deed struikelen.

Hij smoorde een vloek, want hij kon zijn voet niet dadelijk bevrijden, en bemerkte, dat deze terecht was gekomen in een zware, rostige ijzeren ring, klaarblijkelijk bestemd om daaraan een luik op te lichten.

Alle gevaar trotserend knipte hij even

zijn zaklantaarn aan, en liet het licht op de vloer schijnen.

Inderdaad was daar een luik, en zijn hart begon luid te kloppen.

Hij schoof de grendels terug, en greep met beide handen de ring.

Het luik was zo zwaar, dat twee sterke mannen zeker moeite zouden hebben gehad om het op te lichten, maar Henderson zette zich schrap en klapte het luik geheel om.

Uit het gat steeg een benauwde, duffe lucht op.

Hij liet het licht van zijn lantaarn naar beneden schijnen, maar kon niets anders ontdekken dan het begin van een houten trap.

Zonder zich een ogenblik te bedenken begon hij die trap af te dalen, waarvan de vermolmde treden onder zijn voeten doorbogen.

Hij kwam terecht in een vierkante put of koker, die zich verderop verwijfde tot een kelder.

Henderson richtte zijn lantaarn in alle richtingen.

Plotseling schrok hij ondanks zijn stalen zenuwen.

Een lang aangehouden, kreunend gemjammer drong tot hem door.

Het kwam van achter een met ijzer beslagen deur, nauwelijks een meter groot, en eveneens stevig gegrendeld.

Kon dat de stem van mylord zijn? Dat akelige gemjammer, kon dat afkomstig zijn van de man die hij zocht?

Met bevende hand trok hij de grendels terug, en de lage deur ging open.

Aanvankelijk kon hij zelfs bij het lichtschijnsel van zijn lantaarn niets onderscheiden.

Hij stond op de drempel van een ruime kelder, zo groot, dat hij op verschillende plaatsen geschoord moest worden door stenen pilaren.

Heel achter in die kelder meende hij iets te zien bewegen, en vandaar kwam ook het jammerend geluid.

Zonder te aarzelen, maar toch bedacht op tegenweer, liep hij de kelder verder in, recht op het geluid af.

En toen bleef hij ineens staan, thans niet verschrikt maar woedend.

Daar in de hoek lag een nog jonge vrouw, op een bos stro, en met een van haar polsen door middel van een ijzeren ring en een ketting van ongeveer een meter lengte vastgeklonken aan de muur.

Hij liet het licht van zijn lantaarn op haar bleek gezicht vallen, dat angstig naar hem was opgeheven, en slaakte een kreet van verbazing.

Die gevangene was Anna Balesco, de Roemeense.

HOOFDSTUK VI

OVERMACHT

Toen Raffles bij het binnentreden van het vertrek in het huis met de vlammeende draak, door Pat o' Pat met de naam Raffles werd aangesproken, trok hij even de wenkbrauwen op, en vroeg:

— Waarom denkt u dat ik zo heet?

— Neen laten wij niet beginnen met uitvluchten en grapjes, grinnikte Pat, waarbij hij Raffles een venijnige blik toe wierp. We weten allemaal, wat een meester je bent in de vermomningskunst, maar wij hebben hier een paar lui, die daar wel doorheen kunnen zien, zoals, bij voorbeeld, deze jongedame, onze kleine Anna Balesco. Je herkent haar zeker wel?

— Ongetwijfeld. En ik moet bekenen, dat ik nog zelden of nooit zulk een doortrapte en door en door verraderlijke meid heb ontmoet.

Anna Balesco krulde haar lippen, blies een rookwolk in de richting van

Raffles, haalde haar schouders op, en zei met een schel lachje.

— Ik begrijp best, dat je nu de pest aan me hebt. Maar je zult moeten bekenen, dat ik je er mooi heb laten inlopen. Niet kwaad bedacht, hé?

Raffles keek haar vol minachting aan en gaf geen antwoord.

Pat had hem aandachtig gadeslagen, stond nu op, kwam langzaam op Raffles toe, en bleef op ongeveer een meter afstand van hem staan, met de vuisten in de zijde gesteund, en het hoofd een weinig terzijde gebogen.

Hij nam Raffles op, zoals een kenner een mooi renpaard opneemt en zei toen, met een vals licht in zijn ogen:

— Ze hebben mij verteld, dat je een goed sportman bent, Raffles. Kun je ook boksen?

— Zo nu en dan, als het te pas komt.

— Daar doe ik ook aan. Ze zeggen dat ik een goed beroepsbokser in mijn

klasse ben, of ten minste geweest ben, totdat de vrouwtjes en de whisky te machtig werden. Intussen geloof ik wel, dat ik jou nog zou aankunnen. Ik zou wel eens willen zien, of dat mooie belletje bestand is tegen een linkse directe.

— Ik zou het maar niet proberen, vermaande Raffles hem rustig.

De wenkbrauwen van Pat o' Pat werden bijeen getrokken, en zijn ogen schoten vuur. Hij liet een sissend geluid horen, en zijn linker vuist, hard als ijzer, schoot bliksemsnel vooruit.

Maar toch niet zo snel, of Raffles wist de slag te ontwijken, en een seconde later rolde de Ier over de vloer, waarbij zijn hoofd terecht kwam tegen een poot van de tafel, waaraan hij zo-even gezeten had.

Anna Balesco had zich zelfs niet verroerd, maar zei minachtend haar schouders ophalend:

— Ik heb je vooruit gewaarschuwd, Pat, jouw tijd is op dat gebied voorbij broer. Voor zo'n spelletje ben je niet geschikt meer.

Onder een doodse stilte kwam Pat overeind, met moord in de ogen. Hij stak zijn hand uit naar zijn schouderholster, toen er iemand opstond, een magere kerel, met reeds grijzend haar, maar eveneens keurig gekleed, die zijn hand op zijn arm legde, en bedaard zei:

— Dat was de afspraak niet, Pat. Wat we later met hen zullen doen, dat is een andere kwestie, maar als je hem nu een kogel door zijn kop jaagt, hebben we niets aan hem. Een dode Raffles is geen cent waard, maar een levende biedt tenminste nog kansen. Wil je mij toestaan, om die zaak te behandelen?

Zo mogelijk werd het nog stiller. Iedereen die hier aanwezig was, kende Pat en kende ook de magere man met het scherpe gezicht, de kleine, dicht bijeengeplaatste, onbeweeglijke ogen en de gelaatskleur van een drenkeling, die een paar dagen in het water heeft gelegen.

Ike Harvey was een gevaarlijk man, en het was maar het beste, hem te

vriend te houden.

Pat o' Pat wierp hem een blik vol haat toe, en bromde tussen de tanden.

— Wou jij weer de baas spelen?

— Dat zou wel kunnen antwoordde Harvey ijskoud. Je hebt nu zoëven je lesje gehad, dat moet je genoeg zijn, en ik zou de rest nu maar aan mij overlaten. Veronderstel eens, dat je je propenschiet op die man daar had leeggeschoten, nadat we hem met zoveel moeite hier binnen hebben gekregen, door bemiddeling van onze dierbare Anna, wat zou ons dat verder gebracht hebben?

Voor hij antwoordde nam Pat eens de uitdrukking waar op de gezichten van de aanwezigen.

Waarschijnlijk hoopte hij op bijstand en sympathie. En die was er hier en daar ook wel, maar in zulk een geringe mate, dat hij het verstandiger vond, voorlopig het roer om te gooien.

Hij zei dan ook, schijnbaar kalm:

— Jij bent ouder dan ik, Ike, en als je denkt, dat je het beter kunt doen, ga dan je gang naar. Maar deze man is nog niet van mij af, dat verzeker ik je.

Hij was onder het spreken overeind gekrabbeld, klopte het stof van zijn kleren, trok zijn das recht, en bekeek zijn opgezwollen wang met een nijdig gezicht in een zakspiegeetje.

Harvey was vlak voor Raffles komen staan, die het gevoel kreeg, alsof zich plotseling een cabra voor hem had opgericht, nam hem met zijn kroude, als uitgedoofde ogen een ogenblik op, en vroeg toen:

— Ben je van plan te antwoorden op mijn vragen? Ik zou het maar doen, als ik je een raad mag geven. Het zou je heel wat onaangenaamheden besparen. Het huis is goed voorzien van enige inrichtingen om een koppig man tot praten te krijgen.

Raffles haalde de schouders op, en Harvey vervolgde, langzaam zijn kille ogen naar Brand wendend:

— Dat is zeker je vriend?

— Precies. En voor we verder gaan: ik zou jullie raden, hem onmiddellijk in

vrijheid te stellen, want hij heeft niets met mijn daden te maken, hij doet...

— Zeg niets meer, Edward, viel Brand hem kalm in de rede. Je weet heel goed dat ik blijf, wat er ook gebeurt.

— Dat noem ik pas vriendschap, prees Harvey, heel even glimlachend. Ik wou dat wij er van dat slag onder de troep hadden. Maar helaas, daar hapert het nogal eens aan. Het denkbeeld dat een onzer zich voor een ander zou opofferen zou mij bijna doen lachen, en de duivel weet, dat ik dat verleerd heb. Zo, dat is dus je vriend. Nu, hij kan blijven of vertrekken, maar dat laatste natuurlijk niet voor wij het ogenblik daar toe gekomen achten. En luister nu eens goed Mr. Raffles. Een paar weken geleden gaf een romantische filmster opdracht aan een vent ergens in Chicago om haar een paar kostbare stukken te verschaffen uit het graf van een Chinese keizerin; hoe het mens heette weet ik niet, en het komt er ook niet op aan. De man huurde een stelletje brave jongens, die het hele graf leegplunderden, en hem het verlangde ter hand stelden.

Harvey hield even op, om te hoesten en toen ging hij met eentonige stem verder:

— En toen kwam jij tussenbeiden, Raffles. Je was ons voor. Jij had de bemiddelaar de stukken al ontroofd: een diadeem, miljoenen waard, een koraaltak, die onder kenners zeker honderd twintig duizend dollar zou opbrengen, en een aantal gouden boedhabeeldjes. Wat er met de uilskuikens is gebeurd, die zich hebben laten beetnemen, kan mij minder schelen, maar het is mij wel wat waard te weten, wat je met die schatten gedaan hebt.

Raffles keek Harvey een ogenblik aan, en vroeg toen:

— Als ik zei waar die dingen zich bevinden, zou je mij en mijn vriend dan vrij laten?

Harvey knipte de as van zijn sigaret, en zei:

— We zouden je natuurlijk, om te beginnen, vasthouden, totdat we de zaken in ons bezit hadden. En ik geef je

mijn woord, dat we je daarna vrij zouden laten gaan.

Een heftige vuistslag deed de tafel trillen, waaraan Pat weer had plaats genomen, en hij schreeuwde woedend:

— Dat is kinderwerk. Doe niet zo sentimenteel; zet hem de duimschroeven aan, en hij zal wel praten. En als hij gepraat heeft, trap hem dan in het water. Ik ontnem je het woord, Harvey. Ik ben hier nog altijd de baas, en ik duld niet dat jij hier voor heilsolddaat speelt.

Harvey draaide langzaam het hoofd om en keek Pat aan met een blik, die menigeen in die geheime vergaderzaal deed sidderen.

Zonder enige stemverheffing zei hij:

— Vergeet het maar, Pat. Bemoei je er niet mee, dat is alles wat ik je te zeggen heb. Hoe is het, Raffles, ben je van plan, de plek te noemen, waar zich op dit ogenblik de mooie dingetjes bevinden?

— Neen.

— Heb je ze misschien al verkocht?

— Neen. En ik zal ze ook niet verkopen. Tenminste voorlopig niet. Zij zullen deel uitmaken van een kleine, maar kostbare verzameling, die ik bezig ben, op een van mijn eilanden aan te leggen.

Geef je dus verder geen moeite, en maak er een einde aan.

Een ogenblik scheen het, alsof Harvey zijn kalmte zou verliezen, en zijn geklauwde hand ging met een ruk naar de keel van die onverschrokken tegenstander. Hij wist zich echter onmiddellijk te beheersen, en zei op dezelfde koude, slepende toon:

— Dan heb je in dit opzicht althans gelijk, Pat; wij zullen eens moeten zien, of wij hem niet op andere wijze aan het spreken kunnen krijgen.

Er gleed een glimlachje van zegepraal over het brede bleke gezicht van de Ier, dat er verre van fraai uitzag met het steeds dikker oplopende oog, en hij zei, opspringend:

— Ik wist het wel. Daarmee hadden wij moeten beginnen.

Hij had nog niet uitgesproken of vier mannen sprongen overeind, van een duivelse vreugde beziel, en ontwapenden Raffles en Brand in een ommezien. Het was duidelijk te merken, dat zeer velen zo niet allen gewacht hadden op dit bevel.

Harvey had zijn stem wat verheven, voor het eerst, en riep Raffles toe:

— Wil je je niet eens bedenken?

— Ik spreek nooit met twee monden, antwoordde Raffles hooghartig. Liever

laat ik mij villen, dan nog meer geld in handen te spelen van een troep laaghartige schurken. Welk nut heeft het in jullie handen? Volstrekt niets. Integendeel het wordt tot een vloek, tot een ramp.

— Nou is het mooi genoeg geweest, viel Harvey hem in de rede. Aan zedepreken hebben wij geen behoefte. Mannen, brengt de candidaat dan maar eens gauw naar ons zweetkamertje.

HOOFDSTUK VII

OP DE DREMPEL DER EEUWIGHEID

De twee vrienden werden ruw van elkander gescheiden, zonder dat zij nog een woord met elkander hadden kunnen wisselen. Brand moest achterblijven, bewaakt door drie van de bendeleden, en Raffles werd stevig gebonden, en door alle andere vergezeld naar de plek, die door Harvey het zweetkamertje was genoemd, een naam, die de studenten geven aan het kleine vertrek in het universiteitsgebouw, waar zij de uitslag hunner examens moeten afwachten.

Het werd Raffles duidelijk dat alles van te voren als het ware was ingestudeerd als een toneelstuk, want men behoefde niet naar een touw te zoeken; twee mannen stonden daar reeds mee klaar en zij schenen hun vak te verstaan.

Raffles zag dat het touw met een

meesterhand werd geknoopt, en wel zo stevig, dat er aan een verbreking zelfs niet te denken viel.

Hij wist dat hij ten dode opgeschreven was, en toch was hij rustig. Maar het gaf hem een steek in het hart, de duivelse vreugde te zien van de verraderlijke meid, die hij destijds meende te hebben gered, en die hem zo lafhartig in de val had helpen lokken.

Hoe de schurken alles ontdekt hadden, was hem een raadsel, maar het was zo goed als zeker, dat alles wat er in de laatste weken gebeurd was, verband met elkander hield.

Niet alleen had hij onder de aanwezigen de vrouw herkend, in wier auto hij had mee gereden, maar ook zeker twee van de smokkelaars die aan de bloedige aanslag op de trein hadden

deelgenomen, maar die ternauwernood notitie van hem hadden genomen.

Door een helder verlichte gang, die echter zeer oud moest zijn, bereikten men een trap, en tenslotte bleven allen staan voor een deur, die van buiten met grendels kon worden gesloten. Het viel Raffles op, dat velen daar, blijkbaar angstig achter bleven, en het aan Harvey overlieten, de deur te openen.

De magere man had zelf die vrees ook opgemerkt, en zei minachtend:

— Laat hem maar aan mij over, oude wijven die jullie zijn.

Hij trok de grendels terug, opende de deur op een kier, en liet het licht naar binnen vallen.

Hij gluurde naar binnen, duwde de deur wijder open, en beval kortaf:

— Breng hem naar binnen.

Raffles werd naar binnen geduwd en kwam nu in een vertrek, volkomen kaal en kil. De vloer was met rode vierkante tegels bedekt, die nauw aaneensloten.

In twee van de hoeken waren sterke, dikke ijzeren ringen in de muur geklonken, die volkomen glad was, zonder enig uitsteeksel.

Heel hoog, dicht tegen de zoldering aan bevond zich in een van de muren tegenover de deur, een klein venster, dat met drie tralies was afgesloten.

Het was niet groter dan een gewoon celvenster.

Meubelen waren er volstrekt niet, maar in de verste hoek stond een kleine, wit geschilderde kist, en daarboven was aan de muur iets bevestigd, waarvan Raffles de betekenis niet aanstonds begreep.

Het was doodstil, toen Harvey op Raffles toestapte en met zijn klankloze stem zei, terwijl een vreemde glimlach zijn dunne lippen plooid:

— Nu ben ik verplicht, waarde heer, je met enkele woorden in te lichten over hetgeen je te wachten staat. Toch zal ik nog een kleine verrassing in petto moeten houden, om de grap niet helemaal te verklappen.

Hij nam een elektrische lantaarn van een zijner helpers over, hing die zelf op aan een haak in de muur, schakelde het licht in, en ging toen voort:

— Je ziet, dat we je de gelegenheid geven, alles nauwkeurig waar te nemen. Het licht van de lamp, die ik bij je achterlaat, werpt een helder schijnsel op die houten kist, met een kleine verrassing er in. Je zult bemerken dat het deksel is vastgemaakt aan een koord dat verdwijnt in dat kastje erboven. Heel eenvoudig, maar het is vreemder dan het lijkt. Daar binnen bevindt zich een gewoon uurwerk, afkomstig uit een klok, en uitstekend geschikt voor het doel, dat wij voor hebben. Een onzer handigste knutselaars heeft aan dat uurwerk een kleine windas verbonden, waaraan het einde van dat koord is bevestigd. Nu zal ik aanstonds dat uurwerk opwinden, en wat er dan gebeurt, zal je duidelijk zijn. Het koord wikkelt zich langzaam, heel langzaam om de windas, en het spreekt vanzelf dat dan het deksel van die kist even langzaam zal open gaan. Wij hebben proeven genomen, het duurt zeker wel een uur, voor de opening groot genoeg is, om datgene doorgang te verlenen, wat wij er in hebben gedaan. Je hebt dus een uur bedenktijd. Zoveel tijd zul je echter niet nodig hebben om in te zien, waar je weg ligt. Wij zijn niet ver hier vandaan, er is een klein gat boven de deur, en we zullen je stellig horen als je roept. En roepen zul je, daarvan ben ik overtuigd. Dat is alles wat je weten moet; bindt hem nu vast, jongens.

Door vier mannen werd Raffles in de hoek geplaatst, schuin tegenover de kist, en daar aan armen en benen aan een van de ijzeren ringen vastgebonden.

Raffles had te veel ervaring van zulke dingen om niet te weten, dat hij ditmaal volkomen machteloos was. Er was geen enkele steen of scherpe hoek, om het touw aan stuk te schuren, de muur was glad, en de ring ook, waardoor het touw gehaald was. Zijn polsen en handen waren stijf bijeen gebonden.

Hij zag hoe Harvey op het uurwerk toeliep, het met enkele krachtige slagen opwond, zich overtuigde dat het koordje van het deksel juist even gespannen was, en toen de kleine haakjes losmaakte, die het deksel van de kist gesloten hadden gehouden.

En toen, zonder verder een woord te zeggen, gingen allen heen; de deur viel dicht met een dreunende slag, en de twee zware grendels werden er voor geschoven.

Raffles was alleen.

Hij keek strak naar de kist. Het was een van die kisten met twee handvatten, waarin droge goederen kunnen verpakt worden. Hij kon er volstrekt niets aan zien bewegen, maar hij hoorde duidelijk het heen en weer gaan van de slinger in het kastje van het uurwerk daar aan de muur.

Hij sloot even de ogen. Hij was er volkomen zeker van, dat hij tot het laatste moment sterk zou zijn, en hij dacht aan Brand, zijn enige trouwe vriend, die misschien in hetzelfde levensgevaar zou verkeren.

Toen hij zijn ogen weer opende en naar de kist keek, zag hij een zeer smalle, donkere spleet, tussen kist en deksel, nauwelijks een millimeter breed, en het uurwerk tikte regelmatig voort.

Overigens was het doodstil. Men had het blijkbaar zelfs niet nodig gevonden in de gang iemand op wacht te zetten.

Ontsnappen was trouwens onmogelijk, want het getraliede venster was veel te hoog.

Er verliep omstreeks een half uur, en de reet van de kist was nu ongeveer een halve centimeter breed. En toen zag Raffles iets, dat hem, hoe moedig hij ook was, even deed huiveren van afschuw.

Voor een kort ogenblik was er tussen de spleet van de kist, iets te voorschijn gekomen, dat zich snel heen en weer bewoog, een gaffelvormige, tastende tong, en het voorste gedeelte van een driehoekig, donker lichaam.

Het duistere voorgevoel van Raffles werd bewaarheid. Het was de driehoekige kop van een giftslang, welke hij daar zoëven voor een kort ogenblik gezien had, de kop van een slang, die moeite deed, zich te bevrijden, wat nu nog onmogelijk was, maar wat binnen een half uur binnen een kwartier misschien een feit zou zijn.

Het uurwerk tikte eentonig voort...

* * *

Terwijl Raffles aldus de dood afwachtte, had Henderson niet stil gezeten.

Zonder zich lang te bedenken was hij aan het werk gegaan. Bij zijn gereedschappen was een vijl, en in enkele minuten hadden zijn sterke handen de ketting, die de pols van het meisje omklemde dat hij in de kelder had horen kermen, doorgevijld, terwijl de gevangene smeekte :

— Haast u. Wat een geluk dat gij er zijt. Vlug, want uw meester verkeert in doodsgevaar, en ik alleen weet de plek waar hij zich bevindt. Ik zal u de weg wijzen.

Zodra zij vrij was, sprong zij op, vatte de reus bij de hand, en trok hem met zich mee, de vunzige kelder uit, de gang door, de trap op, en zo naar boven, naar de binnenplaats waar het stikdonker was.

Hier scheen ze zich een ogenblik te bedenken, keerde op haar schreden terug, en fluisterde opgewonden:

— Wij moeten eerst de vriend van Mr. Raffles zien te vinden. Hij moet helpen. Ik geloof dat ik weet waar hij is. Kom mee.

Het meisje greep hem bij de mouw, bracht hem het huis binnen, sloop met hem langs een gang, en bereikte de voorkamer met de stalen valdeur, die thans weer omhoog was.

Op de punten hunner voeten gingen zij dat vertrek binnen; zij luisterde even aan de deur aan de andere kant van de gang, kwam op hem toe, bracht haar mond aan zijn oor, en fluisterde:

— Mijnheer Brand is daar binnen, met een stuk of drie mannen bij hem. Die zal je wel kunnen overmeesteren. Doe het vlug en maak zo weinig mogelijk leven.

De reus balde zijn geweldige vuisten duwde het meisje opzij, smet de deur open, en wat er toen gebeurde, speelde zich in minder dan een halve minuut af. Vlak bij de deur had een man gezeten, die net iets te laat opsprong, en met de engelse sleutel werd neergeslagen. De tweede wilde zijn revolver trekken, maar dat deed hij te dicht in de buurt van Brand, die een stoel greep, en die naar de man toeslingerde, zodat deze door het meubel tegen het hoofd getroffen, zonder een kik te geven in elkaar zakte.

De derde schoot zijn windpistool af, miste, en voor de tweede keer kreeg hij geen gelegenheid, want Henderson was

bij hem en zijn geweldige vuist bonsde als een moker neer op het hoofd van de man, en stelde hem buiten gevecht.

Zonder een woord te verspillen, greep Brand het windpistool, overtuigde zich dat er nog enige kogels op zaten, stak ook de browning van de ander in zijn zak, en zei fluisterend:

— Hoe je hier weer zo plotseling bent teruggekomen, Anna, begrijp ik niet, maar je schijnt nu aan onze zijde te staan. Laat ons voortmaken.

Anna Balesco gaf geen antwoord. Zij bracht de twee mannen weer naar de donkere binnenplaats, tot zij eensklaps bleef staan bij een hoge muur, naar beneden wees, en zei:

— Daar is hij, kijk maar, hij is vastgebonden in die hoek, ik had het al gedacht.

Brand wierp een blik door het keldergat, verbleekte, en vroeg nauwelijks hoorbaar:

— Wat is er in die kelder? Waarom staat hij daar vastgebonden?

— Er is iets verschrikkelijks daar beneden, luidde het gefluisterde antwoord; maar ik weet niet precies wat. Haast je, reus, en probeer die tralies te verbreken. Zij zijn oud en roestig. Heb je touw bij je?

Henderson knikte slechts. Hij haalde zijn vijl weer te voorschijn, en begon in koortsachtige haast een der tralies door te vijlen. Na enkele minuten kon hij met inspanning van al zijn krachten er een los rukken. Toen wikkelde hij het touw van zijn middel los, en liet het door de opening zakken. Hij maakte het stevig vast aan de overblijvende tralies, en Brand wrong zich door de opening, en liet zich zakken.

De twee vrienden wisselden geen woord, totdat Brand de touwen had doorgesneden, die Raffles bonden. Toen

pas zei Raffles heel zacht:

— Wij moeten ons haasten. Wij hebben nog nauwelijks vijf minuten; aanstonds zullen zij zich bevrijd hebben.

— Wie?

— De drie of vier cobra's in die kist daar. Een is er al half uit, zoals je ziet.

Brand verbleekte en klom onmiddellijk als een aap naar boven. Raffles volgde hem, en hij had geen seconde langer mogen wachten, want reeds kropen daar beneden twee van de afzichtelijke monsters over de stenen vloer.

Op het moment, dat Raffles zich door de opening wrong, ging de deur van de kelder open. Blijkbaar had men tenslotte iets verdachts gehoord.

Een paar mannen, voorafgegaan door een vrouw, stormden naar binnen, al-

leen maar denkend aan de ontsnapping van hun slachtoffer.

En toen klonk er een gil, zo snerpend, zo hartverscheurend, dat zelf Henderson er van trilde.

Met een doodsbleek gelaat wierp het meisje naast de reus zich op de knieën en jammerde:

— Mijn zuster, mijn ongelukkige zuster Darja is door de slangen gebeten. Zij was het die jullie bedroog, mijn tweelingzuster, die zoveel op mij lijkt, dat niemand ons ooit uit elkaar heeft kunnen houden.

Na deze woorden met trillende stem te hebben uitgesproken bezwijmde zij.

— Neem haar op, James, zei Raffles kortaf. Zij mag niet in hun handen achterblijven. En nu direct naar buiten, naar de auto voor het te laat is.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Spook op de Heide

